

En grabb som heter Peter

Peter O. Waldenström

Blomsteraffären

Vad gjorde det att raggandet av kunder, för att bära hem julgranar inte låg inom mitt kompetensområde. Efter några timmar i julgransbranschen vände lyckan. Då kom en lång äldre herre fram till mig. Han lutade hela överkroppen ner och tittade strängt på mig. Han var nog runt 70 år, men säkert yngre, och hade en lång svart rock. På huvudet bar han en hatt med vida brätten. Med viss förskräckelse stod jag kvar.

Han visade sig snart inte alls vara så farlig som jag fruktat. När han väl började att prata, frågade han vänligt ”Har du lust att springa med blommor? Jag har en blomsteraffär på Hantverkargatan. Du får 2 kronor och 50 öre i timmen.” Summan lät nästan svindlande och då hade jag ännu inte förstått jag skulle tjäna ännu mera genom att få dricks. Eftersom jag alltid hade drömt om att ha ett kassaskrin, insåg jag att nu skulle drömmen snart kunna förverkligas.

Jag började mitt nya arbete omedelbart. Och sprang gjorde jag. Förmodligen var det arbetsbeskrivningen med orden ”springa med blommor” som gjorde att jag tog min arbetsgivare på allvar och verkligen sprang.

Med en timbetalning på 2 kr och 50 öre kan man tycka att jag lugnt skulle promenera ut med blommorna under tiden timpenningen tickade in. Även om jag hade gjort det, hade det ändå inte dröjt länge innan jag hade börjat springa. Det visade sig tämligen omgående, att dricksen från tacksamma mottagare av blommor med råge överglänste timbetalningen. Oftast fick jag en krona och ibland två och ibland till och med tre kronor i dricks. Redan den första dagen, då jag bara arbetade två timmar, hade jag med timlönen och dricksen tjänat ihop till 13 kronor och 50 öre. Inte illa!

Raskt ställde jag stegen till Oscarssons lager på Kungsgatan, mitt emot Oscarsteatern. Det var dåtidens billighetsaffär och jag visste att det var där kassaskrin såldes. Kassaskrinet kostade 13 kronor och var målat i en grön matt färg. Förmodligen för att se extra inbrottssäkert ut. Väl hemma satte jag mig nöjd med kassaskrinet och tog fram nyckeln och öppnade. Inuti fanns fyra röda plåtfack och under fanns plats att lägga de sedlar jag såg framför mig, att jag snart skulle kunna lägga i botten på skrinet. Med en belåtenhet som jag aldrig tidigare, eller för den delen senare, känt över min ekonomiska situation och en kommande förmögenhet, lade jag den kvarvarande 50-öringen i ett av de röda facken, stängde locket och låste. Nu var jag nöjd och 50-öringen var i säkert förvar. Jag upplevde det emellertid som störande för mitt ordningssinne att det bara var fyra fack för mynt. Eftersom vi hade mynt i valörerna 1, 2, 5, 10, 25 och 50 öre och dessutom 1-, 2- och 5-kronor, uppstod oöverstigliga problem hur mynten skulle fördelas i de röda plåtfacken. Men det löste sig snabbare än jag hade anat. Problemet försvann i takt med pengarna.

De följande dagarna sprang jag med blommor för allt vad jag var värd. Förmögenheten i kassaskrinet växte och under en tid, som med mitt slösaktiga leverne visade sig bli rätt kort, kände jag mig vansinnigt rik. Pengarna låg allt

kortare stunder i kassaskrinet och Oscarssons lager fick flera besök. Jag köpte bland annat en hylsnyckelsats som var tillverkad i Kina och som förmodligen var gjord för kinesiska muttrar. Det var ingen lyckad affär. Hylsnycklarna passade nästan muttrarna på min cykel, vilket gjorde att de blev helt runda och omöjliga att skruva bort när jag hade fått hålla på ett tag. Några räntebärande investeringar blev det aldrig och pengarna försvann i samma hastighet som jag förvärvade dem. Och en vacker dag var pengarna slut, men kassaskrinet har jag kvar. Hoppet om kommande rikedomar har inte försvunnit.

Molins livs

På Agnegatan mellan Hantverkargatan och Bergsgatan låg Molins livs. Det var en liten kvartersbutik vars ägare hade som livsuppgift att förse traktens kunder med de dagliga matvarorna. Trots sin storlek, eller snarare brist på storlek, rymde butiken förvånansvärt mycket. Varorna var staplade från golv till tak med en imponerande precision. Om någon fabrikant hade fått för sig att ändra storleken på en förpackning, hade troligen hela lagerhållningen kollapsat.

Både herr och fru Molin var dagligen på plats i butiken. Herr Molin var den som styrde och ställde och fru Molin var den som gjorde som han sa. Trots butikens litenhet fanns ändå en köttdisk och bakom den två anställda i form av herr och fru André. Herr André var en liten skinn torr gubbe med vit rock och vit båtmössa och bakom ena örat hade han en stump av en blyertspenna. Den vita rocken hade slag och under rocken hade han alltid skjorta och slips. Så det var en viss stil bakom köttdisken. Köttdisken var liten och både herr och fru André var småväxta, så man kunde nästan tro att det varit en avgörande anledning till att just de hade rekryterats.